

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2012 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Elżbieta Makowska (spr.)
Sędziowie	Sędzia WSA Barbara Gebel, Sędzia WSA Marzena Iwankiewicz
Protokolant	Aneta Kukła

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2012 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego w Szczecinie

na uchwałę Rady Miasta Szczecin

z dnia 26 kwietnia 2007 r. nr VIII/251/07

w przedmiocie ustalenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi odbierania odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości,
- II. stwierdza, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

ANETA KUKŁA
za zgodność z oryginałem
ST. SEKRETARZ SĄDOWY

Aneta Kukła

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2007 r. Rada Miasta Szczecin podjęła uchwałę Nr 8/251/07 w sprawie ustalenia górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi odbierania odpadów komunalnych oraz opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych (Dz. Urz. Woj. Zachodniopomorskiego z 2007 r. Nr 70, poz. 1117).

Jako podstawę prawną podjęcia uchwały powołano w niej art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, ze zm.).

Uchwałę tę w całości zaskarżył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie Prokurator Okręgowy w Szczecinie zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa, a mianowicie art. 7 i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.), art. 6 ust. 2, 4 i 4a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, ze zm.) oraz art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.) polegające na:

- a) niewypełnieniu ustawowej delegacji poprzez zaniechanie ustalenia niższych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości w związku z pozbywaniem się odpadów komunalnych zbieranych i odbieranych w sposób selektywny;
- b) zróżnicowanie górnych stawek opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych z zastosowaniem kryterium nieznanego ustawie;
- c) ustalenie górnej stawki opłaty bez uwzględnienia podatku VAT.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości.

W uzasadnieniu skargi, poza przytoczeniem argumentacji na poparcie stawianego zarzutu, skarżący wyjaśnił, że wnioskiem z dnia 1 czerwca 2011 r. Prokurator Okręgowy w Szczecinie, działając na podstawie art. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 z późn. zm.) wniósł do Rady Miasta Szczecin o uchylenie przedmiotowej uchwały w całości wobec jej sprzeczności z prawem. Zarówno zakres przedstawionych we wniosku zarzutów, jak i ich argumentacja były tożsame z podniesionymi w niniejszej skardze. Wniosek ów, choć spotkał się z akceptacją organu wykonawczego Miasta Szczecin (pismo z dnia

12 lipca 2011 r.), to jednak do 30 grudnia 2011 r. nie został rozpoznany, co więcej nie uzyskano jednoznacznego terminu w którym przygotowany zostanie projekt uchwały zmieniającej (pismo z dnia 30 grudnia 2011r.).

Rada Miasta Szczecin, zastępowana przez pełnomocnika-radcę prawnego, odpowiadając na skargę wniosła o jej oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę, Rada zacytowała art. 3 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i przytoczyła, w ślad za art. 3 ust. 2 tej ustawy, obowiązki nałożone na gminy w zakresie utrzymania czystości i porządku oraz wskazała, że zakres tych obowiązków uległ znacznemu rozszerzeniu z dniem 1 stycznia 2012 r.

Odnosząc się do zarzutów skargi Rada przyznała, że nie przewidziała odrębnej stawki w przypadku, gdy odpady są odbierane selektywnie wyjaśniając, że nie ustalono tej stawki z uwagi na prowadzenie przez Gminę Miasto Szczecin polityki uświadamiania i upowszechniania idei selektywnej zbiórki odpadów, w ramach której, to Gmina wzięła na swój ciężar zapewnienie mieszkańcom, w sposób nieodpłatny, dostępności do pojemników na odpady selektywne oraz punktów zbierania odpadów problemowych poprzez takie działania jak:

- 1) umieszczenie w miejscach publicznych 156 sztuk pojemników na odpady selektywne i zapewnienie ich opróżniania,
- 2) wprowadzenie tzw. dopłat do selektywnej zbiórki odpadów komunalnych dla dwóch podmiotów zajmujących się odbiorem odpadów z nieruchomości gminnych tj. Remondis sp. z o.o. i MPO sp. z o.o., w ramach której te Spółki każdego roku wystawiają w miejscu publicznie dostępnym i opróżniają kilkadziesiąt sztuk pojemników na segregowane odpady,
- 3) utworzenie na terenie Gminy 6 punktów zbiórki odpadów problemowych, w których mieszkańcy mogą nieodpłatnie oddać odpady, które nie mogą być mieszane z odpadami komunalnymi np. baterie, akumulatory, sprzęt elektroniczny etc.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 6 ust. 4a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, Rada wyjaśniła, że wprowadziła jedynie dwie, alternatywne górne stawki, które nie są zróżnicowane w rozumieniu art. 6 ust. 4a ustawy. Rada Miasta nie mogąc narzucić przedsiębiorcom zajmującym się odbiorem odpadów komunalnych metody rozliczeń za odbierane odpady komunalne, wprowadziła dwie górne stawki równe dla wszystkich mieszkańców gminy. W zależności od przyjętej przez przedsiębiorcę metody naliczenia stawki opłat, jej wysokość nie będzie mogła przekroczyć progu 85 zł /m³ (jeżeli rozlicza się na podstawie odebranych m³ odpadów

komunalnych) lub 18,75 zł od osoby (jeżeli rozlicza się na podstawie ilości osób zamieszkujących daną nieruchomość). Gdyby Rada Gminy Szczecin zdecydowała się ustalić tylko jedną stawkę maksymalną, np. za m³ odpadów komunalnych, wówczas to wpłynęłoby na prowadzenie działalności gospodarczej przez przedsiębiorców, ograniczając ich w wyborze formy rozliczeń ze swoimi klientami. Taki przedsiębiorca nie mógłby rozliczać się w inny sposób niż według ilości odebranych odpadów komunalnych wyrażonych w metrach sześciennych.

Co do zarzutu naruszenia art. 3 ust.1 pkt 1 ustawy o cenach, Rada powołała się na art. 1 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, wyłączający jej stosowanie do cen ustalanych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie uregulowanym w tych ustawach wywodząc, że tymi przepisami odrębnymi są niewątpliwie przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, które przyznają gminom szczególne kompetencje do wpływania na poziom cen za usługi odbioru odpadów komunalnych i opróżnianie zbiorników bezodpływowych (art. 6 ust.2 i 4).

Zdaniem Rady, skarżący dokonał zbyt formalistycznej wykładni przepisu art. 3 ust. 1 ustawy o cenach w związku z art. 6 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ustalając górne stawki opłat, Rada zastrzegła w § 2 uchwały, że ustalone przez nią maksymalne progi muszą być podwyższone o należny podatek VAT. W ocenie organu, należy odejść od skrajnie formalistycznego podejścia prezentowanego przez prokuratora na rzecz wykładni celowościowej (funkcjonalnej). Wskazując, że niewątpliwie celem regulacji art. 6 ust. 4 a było zapewnienie mieszkańcom Gminy ochrony przed monopolem podmiotów zajmujących się zbiórką odpadów i wywozem nieczystości płynnych poprzez wprowadzenie nieprzekraczalnych limitów cen za świadczone usługi. Aby ten cel zrealizować, mieszkańcy i przedsiębiorcy powinni mieć świadomość na jakim poziomie został wyznaczony ten pułap poprzez precyzyjne wskazanie konkretnej kwoty lub sposobu jej wyliczenia. I właśnie tę drugą metodę zastosował organ podejmując zaskarżoną uchwałę określając kwotę opłaty netto powiększoną o należny podatek VAT. Tym samym, zrealizował on cel który miała wypełnić dyspozycja art. 6 ust. 2.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest w pełni zasadna.

Na wstępie wyjaśnić trzeba, że przed przystąpieniem do oceny legalności zaskarżonej uchwały, Sąd badał, czy skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2012 r. kwestionująca uchwałę Rady Miasta Szczecin z dnia 26 kwietnia 2007 r. spełnia

ustawowe przesłanki jej wniesienia i stwierdził, że skargę do sądu administracyjnego wniósł prokurator, a więc organ, którego- z mocy art. 53 § 3 w związku z art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 270), dalej p.p.s.a., - nie dotyczą warunki formalne związane z zaskarżaniem uchwał jednostek samorządu terytorialnego takie jak: wezwanie organu do usunięcia naruszenia prawa i termin do wniesienia skargi. W myśl bowiem tegoż art. 53 § 3 p.p.s.a. jeśli kwestionowana uchwała jest aktem prawa miejscowego, to prokurator może ją zaskarżyć w każdym czasie i zgodnie z art. 52 § 1 p.p.s.a. przed wniesieniem takiej skargi nie jest zobligowany do wyczerpania środków zaskarżenia w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie.

Co do tego, że zaskarżona uchwała jest aktem prawa miejscowego nie ma najmniejszych wątpliwości i to nie tylko dlatego, że została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego, ale przede wszystkim ze względu na przedmiot jej regulacji i charakter zawartych w niej norm prawnych. Uchwała ta bowiem podjęta została w sprawie z zakresu administracji publicznej i zawiera normy o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, adresowane do bliżej nieokreślonego kręgu podmiotów mające wpływ na ukształtowanie ich praw i obowiązków.

Przechodząc do oceny zgodności z prawem zaskarżonej uchwały należy wskazać, że działalność prawotwórcza prowadzona przez organy samorządu terytorialnego opiera się na ustawach i musi się mieścić w granicach ustanowionych przez ustawy. Stąd, w szczególności co do aktów prawa miejscowego, wymagane jest wyłącznie działanie na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie (art. 94 Konstytucji). Wynika to również z art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, który stanowi powtórzenie przywołanego wyżej art. 94 Konstytucji.

Dlatego też, uchwała stanowiąca przepisy prawa miejscowego musi być niesprzeczna z ustawą, w której zawarta jest delegacja i na podstawie której została ona wydana, a także z Konstytucją.

W zakresie prawotwórczej działalności organów jednostek samorządu terytorialnego nie ma zatem miejsca dla rozumowania, że co nie jest zabronione, to jest dozwolone. Sprzeciwia się takiemu interpretowaniu normotwórczej samodzielności jednostek samorządu terytorialnego konstytucyjna zasada hierarchii aktów normatywnych stanowiących źródła prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 1 i 2 Konstytucji RP) i wynikający z art. 94 Konstytucji zakaz domniemania kompetencji wyraźnie nie przekazanych przez ustawę.

Jako akt normatywny będący aktem prawa miejscowego uchwała ta, zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, jest prawem powszechnie obowiązującym na terenie gminy, której rada go ustanowiła.

Wyposażenie organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego w kompetencję do stanowienia aktów prawa miejscowego powszechnie obowiązującego na terenie tej jednostki nie oznacza, że organy te posiadają nieograniczoną kompetencję uchwałodawczą.

Przeciwnie, z Konstytucji i ustaw ustrojowych samorządu terytorialnego wynikają zasady określające kompetencje organów tego samorządu w zakresie prawa miejscowego, które – najkrócej rzecz ujmując- można scharakteryzować jako uprawnienie wynikające z ustawy i obowiązujące w granicach ustawy. Oznacza to, że aby Rada Gminy mogła podjąć w określonej sprawie uchwałę musi istnieć przepis ustawy dający jej do tego upoważnienie. Uchwała podjęta na podstawie takiego upoważnienia nie może wykraczać poza jego granice i rozstrzygać w kwestiach, które w przepisie delegacyjnym nie zostały jej powierzone.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wyjaśnić, że ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach z 13 września 1996 r. w art. 6 ust. 2 w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały (podobnie jak i w dacie zmiany tej uchwały dokonanej w lutym 2008 r.) nałożyła na radę gminy obowiązek uchwalenia górnych stawek opłat jakie powinni ponosić właściciele nieruchomości za usługi odbioru odpadów komunalnych lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych.

Wykonując ten obowiązek Rada w § 1 zaskarżonej uchwały ustaliła górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi w zakresie:

- 1) odbierania odpadów komunalnych- 60,00 zł/m³ lub 11,50 zł od jednej osoby zamieszkującej nieruchomość za 1 miesiąc,
- 2) opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych-30,00 zł/m³.

W § 2 uchwalono, że opłaty, o których mowa w § 1 nie uwzględniają podatku VAT.

Wykonanie uchwały powierzono Prezydentowi Miasta Szczecin (§ 3), a § 4 stanowi, że uchwała wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Zachodniopomorskiego.

Paragraf 1 wyżej wskazanej uchwały, został zmieniony uchwałą Rady Miasta Szczecin z dnia 18 grudnia 2008 r. Nr XXX/753/08 jedynie podwyższającą górne stawki opłat określonych w jej pkt 1 odpowiednio do kwot: 85, 00 zł/m³ i 18,75 zł od jednej osoby.

Należy podkreślić, że sądowa kontrola zaskarżonej uchwały odbywa się wyłącznie według kryterium zgodności z prawem, co między innymi oznacza, że sąd administracyjny nie może dokonywać oceny ustalenia przez Radę kwestionowanych skargą górnych stawek opłat przez pryzmat okoliczności nieprzewidzianych w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, a zatem w kontekście racjonalności i celowości wprowadzenia konkretnych stawek. Tak więc przedmiotem kontroli w niniejszej sprawie nie była kwestia oceny stawek pod względem ekonomicznym, a zwłaszcza badanie czy zostały ustalone za wysoko lub za nisko. Ocena ta polegała bowiem na zbadaniu czy przepisy kontrolowanej uchwały podjęte zostały zgodnie z upoważnieniem ustawowym do jej podjęcia.

W ocenie Sądu, rację ma skarżący prokurator, że zróżnicowanie górnych stawek jest niezgodne z upoważnieniem ustawowym i stanowi istotne naruszenie prawa.

Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w art. 6 ust. 4a stanowi: „Rada gminy określając stawki opłat, o których mowa w ust. 2, może stosować zróżnicowane stawki w zależności od gęstości zaludnienia na danym obszarze gminy oraz odległości od miejsca unieszkodliwiania odpadów komunalnych”. Z cytowanego przepisu ustawy wynika, że rada ustalając górne stawki przedmiotowych opłat, upoważniona została do ich zróżnicowania przy zastosowaniu dwóch (a nie więcej) i tylko określonych w ustawie kryteriów (gęstość zaludnienia na danym obszarze gminy, odległość od miejsca unieszkodliwiania odpadów komunalnych). Tymczasem Rada Miasta Szczecin zróżnicowała stawki według dwóch kryteriów: a mianowicie metrów sześciennych odebranych przez przedsiębiorcę odpadów oraz liczby mieszkańców zamieszkałych w danej nieruchomości, a więc według kryterium nieprzewidzianego w ustawie. Takie zróżnicowanie, w istotny sposób narusza przepis art. 6 ust. 4a ustawy.

Przytoczone w odpowiedzi na skargę powody takiego zróżnicowania są bezprzedmiotowe dla oceny legalności zaskarżonej uchwały, skoro odwołują się do interesu przedsiębiorców wykonujących usługi w zakresie odbioru odpadów, a więc okoliczności nieprzewidzianych w ustawie zawierającej upoważnienie do podjęcia uchwały, a zatem odnoszą się do kwestii poza prawnych. Poza tym nielogiczny jest wywód odpowiedzi na skargę forsujący koncepcję, że przyjęte w zaskarżonej uchwale rozwiązanie ustala dwie alternatywne górne stawki opłat, równe dla wszystkich mieszkańców Gminy. Rada pomija okoliczność, że istota zarzutu skargi tkwi właśnie w tym, że nieprzewidziane w ustawie kryterium liczby mieszkańców nieruchomości wcale nie jest alternatywne w stosunku do kryterium metrów sześciennych, skoro w przypadku zamieszkiwania w nieruchomości czterech osób przyjęta aktualnie górna

stawka 18,75 zł od osoby daje kwotę 75 zł, a więc niższą niż opłata 85 zł za jeden metr sześcienny odpadów. W przypadku natomiast zamieszkiwania na nieruchomości więcej niż 4 osób opłata liczona według przyjętej stawki 18,75 zł od osoby zawsze będzie wyższa ($18,75 \text{ zł} \times 5 \text{ osób} = 93,75 \text{ zł}$) od górnej stawki 85 zł za metr sześcienny odpadów. Powyższe rozważania pokazują, że w zależności od sposobu rozliczenia przyjętego przez przedsiębiorcę według jednej z uchwalonych górnych stawek, nierówne traktowanie mieszkańców Gminy Miasta Szczecin jest ewidentne, a przede wszystkim sprzeczne z ustawą, która nie upoważniła Rady Gminy do takiego różnicowania górnych stawek przedmiotowych opłat, czego - jak wynika to z odpowiedzi na skargę - Rada nie dostrzega.

Drugim istotnym naruszeniem prawa, trafnie dostrzeżonym przez skarżącego prokuratora, którym dotknięty jest zaskarżony akt, jest jego niezgodność z ustawą z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach, która między innymi definiuje pojęcie ceny.

W art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawa ta pojęciem cena określa wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę; w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług oraz podatkiem akcyzowym.

Jak nietrudno jest zauważyć, wskazane w § 1 uchwały stawki górne opłat za usługi odbioru odpadów komunalnych i wywóz nieczystości płynnych nie spełniają definicji ceny ponieważ nie zawierają w swej wartości podatku od towarów i usług, choć powinny. Co więcej Rada w § 2 uchwały zawarła informację na ten temat wskazując, że stawki te nie zawierają podatku.

Treść § 2 zaskarżonej uchwały zawiera w istocie informację, a nie przepis prawa.

Wbrew odmiennym wywodom odpowiedzi na skargę, jest to przy tym informacja myląca, gdyż w sposób jednoznaczny nie wynika z niej czy brak określenia podatku VAT oznacza nieopodatkowanie tego rodzaju usługi, bądź, czy stawka wskazana w § 1 podlega opodatkowaniu, a więc czy de facto opłata jest wyższa, to zaś z kolei może rodzić w adresatach uchwały mylne przekonanie o faktycznej wysokości górnej stawki opłaty.

Za chybione trzeba uznać również, zawarte w odpowiedzi na skargę, stanowisko Rady Miasta Szczecin sprowadzające się do stwierdzenia, że w rozpatrywanym przypadku zawarta w ustawie o cenach definicja ceny nie obowiązuje. Pogląd ten Rada

wywodzi z treści art. 1 ust. 2 ustawy o cenach, który stanowi, że: „Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) cen w obrocie pomiędzy osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą,
- 2) cen ustalanych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie uregulowanym w tych ustawach.”

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie nie zachodzi żaden z wyżej cytowanych przypadków wyłączenia stosowania ustawy o cenach. Nie mamy tu bowiem do czynienia z obrotem między osobami fizycznymi, z których żadna nie jest przedsiębiorcą, a ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach nie ustala cen za usługi odbioru odpadów przez przedsiębiorców, którzy się tym trudnią, a zatem, nie może być w tej kwestii traktowana jako *lex specialis* w stosunku do ustawy o cenach. Uzasadnienie zaś postulowanej przez Radę w odpowiedzi na skargę potrzeby odejścia od „skrajnie formalistycznego podejścia zaprezentowanego przez prokuratora”, wsparte argumentacją odwołującą się do realizacji celu jakim jest świadomość mieszkańców i przedsiębiorców na jakim poziomie wyznaczony został pułap cen poprzez precyzyjne wskazanie konkretnej kwoty jest chybione. Nie wynika z niego bowiem dlaczego wskazany przez Radę cel nie byłby osiągnięty w przypadku ustalenia górnych stawek omawianych opłat zawierających należny podatek VAT. Poza tym lektura uzasadnienia zaskarżonej uchwały, podobnie jak i uchwały ją zmieniającej, nie dostarcza informacji na poparcie tego rodzaju koncepcji wykładni obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o cenach. Przeciwnie, w oparciu o analizę tych uzasadnień można formułować tezę, że ustalając górne stawki opłat za usługi odbioru i wywozu odpadów oraz nieczystości ciekłych Rada kierowała się bardziej wynikami konsultacji z przedsiębiorcami wykonującymi na terenie Szczecina tego rodzaju usługi, niż obowiązkiem podjęcia uchwały w zgodzie z granicami upoważnienia ustawowego.

I kwestia ostatnia. Prokurator zarzuca uchwale brak rozstrzygnięcia w przedmiocie nakazanym ustawą, innymi słowy, chodzi o takie naruszenie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminie, które jest konsekwencją zaniechania uchwałodawczego, czyli prawo zostaje naruszone nie przez uchwalony przepis, lecz przez brak uchwalenia przepisu, który należało obligatoryjnie uchwalić.

Obejmuje to mianowicie niewykonanie przez Radę dyspozycji art. 6 ust. 4 ustawy, który brzmi: „ 4. Rada gminy określając stawki opłat, o których mowa w ust. 2, stosuje niższe stawki, jeżeli odpady komunalne są zbierane i odbierane w sposób selektywny.”

Zauważyć należy, że wynikający z cytowanego przepisu ustawy obowiązek rady ustalenia niższych stawek opłat za usługi powiązany został ze „zbieraniem i odbieraniem” w sposób selektywny odpadów, co oznacza, że przepis ten chroni interes właścicieli nieruchomości, którzy mają prawo oczekiwać, że jeśli odpady wytwarzane na ich nieruchomości będą zbierane w sposób selektywny i w ten sam sposób odbywał się będzie ich odbiór przez usługodawcę, to obowiązująca stawka opłaty będzie niższa.

W odpowiedzi na skargę zawarto w powyższej kwestii argumentację, która nie dotyczy istoty zarzutu. Okoliczność, że Gmina „prowadzi politykę uświadamiania i upowszechniania idei selektywnej zbiórki odpadów w ramach której розміściła na terenie miasta pojemniki do segregacji odpadów oraz utworzyła punkty zbiórki odpadów niebezpiecznych i ponosi związane z tym koszty na rzecz przedsiębiorców odbierających odpady z pojemników i punktów jest bez znaczenia dla oceny zgodności z prawem zaniechania określenia w drodze uchwały niższych stawek opłat za usługi odbioru odpadów segregowanych od właścicieli nieruchomości przez przedsiębiorców trudniących się tą działalnością.

Zamieszczenie w uchwale przepisu określającego niższą górną stawkę opłaty w odniesieniu do odpadów zbieranych selektywnie, w razie prowadzenia selektywnej zbiórki i odbioru selektywnego odpadów obligowałoby przedsiębiorców do zagwarantowania, w indywidualnych umowach zawieranych z właścicielami nieruchomości, odbioru odpadów selektywnie zbieranych za cenę obniżoną w stosunku do górnej stawki dopuszczalnej przy odbiorze odpadów niesegregowanych.

W odpowiedzi na skargę nie wyjaśniono czy na terenie Gminy Miasta Szczecin prowadzi się selektywne zbieranie i odbiór odpadów komunalnych, a prokurator wnoszący skargę okoliczności tej nie wykazał, co jednak nie stoi na przeszkodzie zajęcia przez Sąd jednoznacznego stanowiska co do tej kwestii. Selektywne zbieranie przez właścicieli nieruchomości i selektywny odbiór od nich tych odpadów rodzi, po stronie Rady Gminy wynikający z art. 6 ust. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, obowiązek ustalenia w uchwale niższych stawek opłat z tego tytułu. Jak wynika to z przepisów prawa miejscowego powszechnie obowiązującego na terenie Gminy Szczecin tj. Uchwały Rady Miasta Szczecin z dnia 16 października 2006 r. Nr LXIII/1175/06 w sprawie utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Miasto Szczecin (Dz. Urz. Województwa Zachodniopomorskiego Nr 114, poz. 2196), obowiązującej w dacie podjęcia zaskarżonej uchwały i stanowiącej akt prawa miejscowego, Rada Gminy wprowadziła selektywną zbiórkę odpadów, o czym świadczy

§ 7 tej uchwały, w którym określono sposoby gromadzenia odpadów selektywnie zbieranych (pkt 1-5) oraz tylko w odniesieniu do leków, baterii, akumulatorów itp.) wskazano na bezpłatność ich odbioru, przy czym kwestię zbiórki odpadów do pojemników ustawionych w miejscach publicznych uregulowano w § 9 i 10.

Reasumując powyższe stwierdzenia, Sąd doszedł do wniosku, że wszystkie zarzuty skargi zasługują na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona uchwała podjęta została z istotnym naruszeniem, wyżej wskazanych przepisów prawa, co uzasadnia stwierdzenie nieważności tego aktu w całości na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a.

Na podstawie załącznika do uchwały
za zgodności z orzeczeniem
Sądu Administracyjnego

[Handwritten signature]
Tomasz Górecki